

TORNAI JÓZSEF

A Trocadérótól...

A Trocadérótól indultam el a (már majdnem
elfelejtettem, igaz, több mint ötven éve)
Port d'Orleans-nál álló szállodámba.
Éjfél. Egyedül. A bulvár neve végleg
elmerült agysejtjeim ős Amazon-zöldjébe.
Autók sora szemben. Elveszett vezetők megálltak,
címet kérdeztek. Ó én a párizsi!
Ha tudták volna, hogy Magyarország messzebb
van, mint a kísértet-árnyak.

A rue d'Audét nem téveszthettem el. Hát mentem
egyetlen egyszer éjjel a Fény Városában.
Otthon (otthon?) sötét várt. Még sötétebben
kérdőző örökkel. Szabadon és könnyű szandálban
tapostam az olvadt aszfaltot. Tudtam egész úton:
bukott angyal vagyok, mégse marad nyomom!

Buddha mosolya

Buddha mosolygott, mikor megtudta,
hogy a *Buddha Mosolya* nevet adta
India az első hidrogénbombájának.
De hogy mosolyogjak én,
tudatlan hordaléka a szélnek,
a Föld vakondokának?

A techno-ember

Lejött a fáról
egy lávakövel eltörte
a gazella lábszárcsontját
és kiette belőle a velőkocsonyát

ásókapával túrta a föld ereit
örölt fű magyából lepény-zsákmányt sütött
mikoron rájött hogy kell tüzes fát csiholni
gránitfejű baltával gyilkot
obszidián nyílhegyet kopácsolt és lándzsát
így vadászott az őstulokra

lassan szaporodott hosszú csatornái elnyúltak
a síkon és megépültek barlangjai helyett az
első agyagházai városai szent tornyai
a királyoknak kибől haláluk után istenek
lettek mint Bál mint a Nagy Ramszesz
már emberáldozatokkal is kedveskedtek nekik

egy port kovahamuval kevert
gyújtóval fölrobbantotta hogy messzebb
röpüljön a golyó mint a legjobb nyílvevő
vastag csövet öntött olvasztott vasérből
ágyúnak hívta el tudta rabolni a szomszéd
törzsek gabonaraktárait csordáit
asszonyait és földjeit is

most már háborúk téptek cafattá
mindent a bronz vas arany ezüst
és a lefüggönyözött arcú istenek miatt
szigetek földrészek romlottak egy-egy nép
birodalmává fehér barna fekete
sárga bőrűek lettek és mindegyik
gyűlölte a más zenéjét más szívét
már százazrek véreztek el
évekig tomboló csatákban hadvezérek
és császárok irigykedtek egymás háremeire

és jött a tudomány a Nap már
nem isten volt hanem égitest
melegítette a rétet halakat
a tengerekben és a folyókban
jöttek a tankok bombák megsebesítő gépek
is szétfröccsentek mikor a tudósok kikísérletezték
az anyagszerkezet titkát és megtudták
hogy az atommag dühét rá lehet szabadítani
egész földrészekre megszűnhet minden erdő
tó állati és emberi lét a földgolyón

az agy nem képes megküzdeni a mindenség
titkaival a hús- és csont- és ideg-homo
sapiens nem elég kifinomult elektromosságot
és árammal hajtott óriásgépeket kell a helyében
teremteni a géplények nőjének a Föld uraivá

akkor már a régi agy tízezer milliárdszor
kisebb lett megismer mindent a kozmoszban
tudja miért keletkeznek és pusztulnak el
a galaxisok hogy még gépszerűbb legyen
a világ ahol már senki nem kérdezi az
újdonságok mire valók és a jövő törvények
természete mire való lesz tudás művészet
idővégtelen idővégeesség mit jelent

annak aki azt álmodta hogy a létezés együtt
kigyózza be a sokmindenséget a nemlétezéssel